

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/7/2020
Identifikačné číslo spisu: 1214200645
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1214200645.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v spore žalobcu R. Y., bytom v J., zatupeného advokátom JUDr. Milošom Gerom, so sídlom v Bytči, Štefánikova 217 proti žalovaným 1/ V. O., bývajúcemu v Z., 2/ V. O., bývajúcemu v N., 3/ V. R., bývajúcemu v N., o uloženie povinnosti ospravedlniť sa, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 52C/9/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. júla 2018, sp. zn. 10Co/78/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ až 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 21. októbra 2016, č. k. 52C/9/2014-415 vo výroku I. žalobu zamietol, vo výroku II. žalovanému 2/ priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v celom rozsahu, vo výroku III. žalovaným 1/ a 3/ voči žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal a vo výroku IV. návrh na prerušenie konania do doby rozhodnutia Ústavného súdu o ústavnej sťažnosti Rvp 12245 proti rozhodnutiu NSSR vo veci 4ECdo/300/2014, rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove 16CoE/136, 1374/2012 a rozhodnutiu Okresného súdu Vranov nad Topľou Er 3159/1997 z 02. septembra 2011, zo dňa 23. septembra 2016 zamietol. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 11, § 12 ods. 1 a ods. 3, § 13 ods. 1 až ods. 3, § 16 Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 162 ods. 3, § 470 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Súd dospel k záveru, že všetky skutkové tvrdenia uvádzané žalobcom v žalobe sa týkajú rozhodovacej činnosti súdu, porušenia právomoci konajúcich sudcov a bývalého ministra spravodlivosti, ako verejných činiteľov a zamestnancov súdu v súvislosti so zrušením exekučných titulov žalobcu, a nečinnosti súdnych exekútorov. Tieto skutkové tvrdenia nesúvisia a nemožno ich subsumovať pod zákonom vymedzené právo na ochranu osobnosti tak, ako je to definované v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že žalobcom uvádzané podstatné skutkové tvrdenia

sú tvrdeniami, ktoré možno v zmysle platného právneho poriadku riešiť len v rámci trestného konania alebo disciplinárneho konania, nejde však o skutočnosti zakladajúce nárok na ochranu osobnosti. Preto vykonávanie uvedených navrhnutých dôkazov výsluchom navrhovaných svedkov považoval za neopodstatnené, právne nedôvodné a nehospodárne, pretože nie je

a nemôže byť spôsobilé preukázať porušenie osobnostných práv žalobcu, keďže v žalobe uvádzané skutkové tvrdenia nespádajú pod ochranu poskytovanú fyzickej osobe v rámci konania o ochranu osobnosti. Zároveň uviedol, že pokiaľ žalobca poukazuje na trestné konanie, súd tento dôkaz nevykonal, keďže sa netýkal žalovaných. Konštatoval, že pokiaľ žalobca namieta prekročenie právomocí žalovaných 1/ až 3/, z obsahu spisu vyplýva, že išlo o konanie v rámci výkonu ich funkcií. V žiadnom trestnom ani disciplinárnom konaní nebolo preukázané prekročenie právomocí žalovaných 1/ až 3/, ani nátlak na ich rozhodovaciu činnosť.

Súd zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, nakoľko dospel k záveru, že je nedôvodný, keďže meritórne rozhodnutie v danej veci nezávisí od výsledku žalobcom uvedených konaní. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 19. júla 2018, sp. zn. 10Co/78/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1

a 2 Civilného sporového poriadku a žalovaným 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku. Uviedol,

že zo žaloby ani z ostatných skutkových tvrdení žalobcu nevyplýva, že konaním žalovaných malo byť zasiahnuté do telesnej integrity, osobnej slobody, mena, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, podoby a podobizne, slovných prejavov osobnej povahy, súkromia žalobcu,

t. j. žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaní 1/ až 3/ svojím konaním vôbec neoprávnene zasiahli do osobnostných práv žalobcu, teda nepreukázal žiadny zásah, a už vôbec

nie neoprávnený, ktorý by bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jeho osobnostných právach. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu o neúplne zistenom skutkovom stave a nevykonaní dôkazov súdom prvej inštancie, pričom súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, prečo nevykonal žalobcom navrhované dôkazy. Odvolací súd sa taktiež nestotožnil s námietkou nedostatočného, nepredvídateľného rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie poskytol odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa

§ 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Namietal, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil,

aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Zároveň namietal, že došlo k vade v zmysle § 420 písm. e/ CSP, keď rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené. Mal za to,

že v danej veci bol neúplne zistený skutkový stav veci. Namietal, že súdy nevykonali ním navrhnuté dôkazy, pričom tento postup ani neodôvodnili. Taktiež súdy nesprávne vyhodnotili význam dôkazu - článku, keď jeho význam pokrivali a prekrútili. Bol toho názoru, že súd zamietol žalobu z dôvodu, že žalovaný 1/ ako minister neprekročil právomoc nariadením kontroly exekútora a žalovaní 2/ a 3/ neprekročili právomoc nad právo na povinnosť sudcu rozhodnúť v jemu pridelennej veci. V dovolaní taktiež namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil

od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo

od vyriešenia právnych otázok, pri riešení ktorých sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým porušil rozhodnutia NSSR, NSČR, nálezy Ústavného súdu, závery EŠLP, SSR. Uviedol, že otázku, či je na mieste záver, že sa konanie použitej osoby už neuskutočňuje v rámci poverením vymedzenej činnosti, ale išlo o vybočenie (exces) z tohto rámca, teda o konanie za

iného z vlastnej iniciatívy a vo vlastnom záujme, odvolací súd riešil v rozpore s rozsudkom Najvyššieho súdu, sp. zn. 30Cdo 1293/2007 a rozhodnutiami Najvyššieho súdu, sp. zn. 30Cdo 79/2001, 30Cdo 2712/2005, 25Cdo 670/2005 a 28Cdo 2699/2010, ako aj nálezmi Ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 2296/14, I. ÚS 367/03, II. ÚS 2051/14. Žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ až 3/ sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

7. 1. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

7. 2. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. 1. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

8. 2. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Najvyšší súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (porovnaj tiež rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, sp. zn. 1VCdo/2/2017, ako aj uznesenia najvyššieho súdu, sp. zn. 8Cdo/86/2017, sp. zn. 6Cdo/149/2017).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom

je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (1Cdo/17/2019, 2Cdo/225/2018, 3Cdo/142/2018, 4Cdo/10/2018, 5Cdo/9/2019, 7Cdo/1/2018, 8Cdo/94/2018). V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolateľ v podanom dovolaní vyvodzoval prípustnosť dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. e/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

12. V danom prípade dovolateľ podal dovolanie, v ktorom spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 431 až 435 CSP neuviedol, z čoho vyvodzuje jeho prípustnosť a dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú uvedené ustanovenia CSP. V prípade takéhoto dovolania (t. j. dovolania, v ktorom absentuje vymedzenie dovolacích dôvodov) súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok dovolania v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 CSP.

13. Dovolateľ v dovolaní nevystihol niektorý pojmový znak významný z hľadiska zadefinovania procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. e/ CSP, keďže tento dovolací dôvod bližšie nezdôvodnil. Ani z posúdenia dovolania podľa obsahu (článok 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP) nie je možné vyvodiť, na základe akého dôvodu dovolateľ namietal zaťaženie konania uvedenou vadou zmätočnosti. Takto dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom predpokladaným zákonom (§ 431 ods. 2 CSP).

13. 1. Keďže dovolateľ nevymedzil, v čom spočíva vada v zmysle § 420 písm. e/ CSP, nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, dovolací súd dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol v zmysle § 447 písm. f/ CSP.

14. Dovolateľ zároveň vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

16. Žalobca tvrdí, že procesným postupom krajského súdu došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie

len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu;

je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1Cdo/228/2017, 2Cdo/220/2017, 3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/35/2018, 8Cdo/56/2017, 1VCdo/2/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

18. V danom prípade žalobca v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. K tejto námietke žalobcu je potrebné uviesť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 (aplikovateľné aj po zmene právnych predpisov, vystihujúce podstatu § 420 písm. f/ CSP), právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

19. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne

len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

19. 1. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním

a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovoláním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v podstatných bodoch naň odkázal a na doplnenie jeho správnosti uviedol ďalšiu argumentáciu (body 12. až 19. rozsudku odvolacieho súdu). Zároveň sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami (body 20.

až 23. rozsudku). V súvislosti s dovolacou argumentáciou dovolateľa, k jeho námietke, že súdy nižšej inštancie nezdôvodnili, prečo nevykonali ním navrhované dôkazy, dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia (bod 29. rozsudku) zdôvodnil nevykonanie navrhnutých dôkazov, pričom odvolací súd sa touto otázkou zároveň zaoberal v rámci vysporiadania sa s odvolacími námietkami žalobcu a poskytol na ňu dôkladnú odpoveď

(body 20 a 21. rozsudku). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalobca tak neopodstatnene namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

20. Dovolateľ zároveň namietal neúplne a nesprávne zistenie skutkového stavu súdmi nižšej inštancie a ako aj, že súdy nevykonali všetky navrhnuté dôkazy. Najvyšší súd uvádza,

že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej

opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj na rozhodnutia 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

21. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

22. Žalobca ďalej namietal, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

23. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

24. Dovolateľ, ktorý vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 CSP, zaťažuje (procesná) povinnosť jednoznačným a určitým spôsobom zafinovať tzv. dovolaciu otázku, ktorú odvolací súd riešil nesprávne (m. m. 1Cdo/162/2018, 3Cdo/141/2018, 4Cdo/37/2017, 5Cdo/190/2018, 8Cdo/14/2018) a zároveň uviesť, ktorý z predpokladov uvedených v tomto ustanovení zakladá prípustnosť ním podaného dovolania (1Cdo/150/2018, 2Cdo/185/2018, 3Cdo/52/2017, 7Cdo/50/2018, 8Cdo/130/2018). Splnením týchto procesných povinností vytvára pre dovolací súd podklad, ktorý je nevyhnutne potrebný pre posúdenie prípustnosti dovolania a prípadne (pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je prípustné) tiež pre zameranie meritórneho dovolacieho prieskumu.

25. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne (iba tá) právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie.

25.1. Preto v prípade dovolania podaného v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je (procesnou) povinnosťou dovolateľa: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením konkrétneho rozhodnutia dovolacieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

25.2. Pokiaľ v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (1Cdo/150/2018, 2Cdo/185/2018, 3Cdo/74/2017, 4Cdo/235/2016, 5Cdo/16/2017, 6Cdo/6/2018, 7Cdo/254/2018, 8Cdo/191/2018).

25.3. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017).

26.1. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/141/2017).

26.2. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (priatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ nevysvetlí, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie (nemôže posúdiť, či skutočne došlo k dovolateľom tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikrčiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

27. Dovolateľ podľa názoru dovolacieho súdu takýmto spôsobom nevymedzil vo svojom dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom právnu otázku, ktorá je právne významná z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Z podaného dovolania nie je možné (a to ani podľa jeho obsahu) zistiť právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) v dovolaní nesformuloval právnu otázku zásadného významu, pričom v dovolaní nevymedzil právne posúdenie veci, ktoré pokladal za nesprávne a ktoré bolo riešené odvolacím súdom, a ani nezdôvodnil v čom spočíva prípadná nesprávnosť tohto právneho posúdenia, a teda nekonkretizoval, v čom spočíva podstata prípadného odklonu odvolacieho súdu. Dovolateľ v dovolaní všeobecne nastolil otázku prekročenia poverením vymedzenej činnosti uvedených osôb, pričom k nej citoval závery z rozhodnutí súdov Českej republiky. Ako bolo už uvedené vyššie, sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP. Taktiež jednotlivé rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a Ústavného súdu Českej republiky, na ktoré žalobca v dovolaní poukazuje a ktoré cituje, nemožno považovať za „ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu“ (porov. 6Cdo/129/2017, 5Cdo/27/2019). Dovolací súd zároveň považuje nad rámec poznamenať, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od posúdenia otázky neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalobcom a nie od otázky prekročenia poverením vymedzenej činnosti uvádzaných osôb (ktorú dovolateľ všeobecne nastolil).

28. Dovolací súd dospel k záveru, že dané odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP.

29. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí

prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

30. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľa, týkajúca sa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je nedostatočná a ním uvádzaný dovolací dôvod (vyriešenie právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) nie je v podanom dovolaní vymedzený spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalobcu nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v tejto časti odmietol podané dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

31. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP), a ktorého dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP (§ 447 písm. f/ CSP), odmietol.

32. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.